

til at unddrage den Indtægter, som den ikke kan staa sig ved at miste. Jeg finder derfor ikke Anledning til at give Ministeren denne Beføjelse og foreslaar, at det nævnte Punktum udgaar.

Jeg foreslaar fremdeles, at ogsaa sidste Punktum af § 3 skal udgaa. Det har kun formel Betydning, idet Bestemmelsen der er ganske overflødig, da det samme jo allerede findes udtalt i § 1.

Der staa saar kun tilbage at omtale Ændringsforslaget til § 4, gaaende ud paa, at Lovens Ikrafttræden skal udsættes fra 1. April 1904 til 1. April 1906. Ved 1ste Behandling motiverede jeg Ønskeligheden af en saadan længere Frist. Det var ikke min Mening hermed at paastaa, at Stiftstidenderne eller de autoriserede Tidender skulde have et Retskrav paa Erstatning for den Forandring i deres Vilkaar, som her foreslaas. Jeg erkender fuldstændigt, at det kan der ikke være Spørgsmaal om. Det, der efter min Mening kan være Tale om, er kun at tage et billigt Hensyn til, at flere af dem — jeg mente den Gang alle — have arbejdet under økonomiske Vilkaar, som ere bestemte ved Udsigten til, at de ville beholde Autorisationen eller Privilegiet en lang Aarrække. Det er først til 1. April 1904, at Loven efter Forslaget skal træde i Kraft, og man kan for saa vidt sige, at der er givet et Aars Frist. Men dette er ikke tilstrækkeligt. Jeg havde oprindeligt tænkt mig, at man for at imødekomme de nævnte Billighedskrav burde forlænge Fristen med 4 Aar, saaledes at Forslaget traadte i Kraft 1908, men nu oplyste den højtærede Indenrigsminister under 1ste Behandling, at i alt Fald flere af Stiftstidenderne nære det Ønske, at Loven maa træde i Virksomhed snarest muligt, og ere meget imod en Udsættelse, og jeg mener da, at der er Rimelighed for at dele de modstaaende Interesser imellem paa en nogenlunde ligelig Maade, saaledes at den Forlængelse af Fristen, jeg ønsker, bliver en hel Del kortere end oprindeligt paatænkt, medens der paa den anden Side dog gives en saa rummelig Frist, at de Tidender, for hvilke Spørgsmaalet har økonomisk Betydning, kunne have nogen Udsigt til at komme ud over de Vanskeligheder, som Forandringen medfører. Det er derfor, at jeg nu, i Modsætning til, hvad jeg tænkte mig ved 1ste Behandling — jeg ved ikke, om jeg da udtrykkelig udtalte mig om Fristens Længde — har foreslaaet Fristen forøget med 2 Aar, saaledes at Forslaget træder i Kraft 1906 i Stedet for 1904.

Pagh: Naar jeg har tilladt mig at begære Ordet, er det for — næst efter at udtale min Tilslutning til de foreliggende og nylig motiverede Ændringsforslag — at gøre en Henstilling til den højtærede Indenrigsminister, nemlig om, at den her omhandlede Tidende maa faa en Betegnelse af, at den gælder for Danmark, for at forebygge en Forveksling med en lignende Tidende, der udkommer i Norge, som jo har Skriftsprog til fælles med os. Jeg vil altsaa henstille til den højtærede Indenrigsminister, at den Tidende, der maatte blive Resultatet af dette Lovforslag, kommer til at hedde „Dansk Statstidende“ eller „Dansk Kundgørelsestidende“ eller „Statstidende for Kongeriget Danmark“. Saadanne Hensyn plejer man mere at iagttage i Norge, end vi pleje at gøre herhjemme, men jeg tror ikke, det er heldigt, at vi ikke gøre det. I Norge hedder Lovtidenden „Norsk Lovtidende“, medens vi kun kalde den „Lovtidende“. Optager man ikke Ordet „Dansk“ i Benævnelsen, kan der opstaa Misforstaaelser, særlig hvis det skulde blive vedtaget, at den her omhandlede Tidende skal hedde „Kundgørelsestidende“, thi den lignende, der udkommer i Norge, hedder akkurat det samme.

Indenrigsministeren (Enevold Sørensen): Af de af det ærede 2det kongevalgte Medlem (Goos) stillede Ændringsforslag ere flere, som ogsaa af den ærede Forslagsstiller berørt, af ganske formel Betydning. Om disse gælder det, at saafremt det høje Ting maatte foretrække den af det ærede Medlem foreslaaede Affattelse, kan ogsaa jeg tiltræde dem. Dette er saaledes Tilfældet med Ændringsforslag Nr. 2, hvor Ordene „hidtil have skullet“ foreslaas ombyttede med „for Tiden skulle“, og endvidere med Ændringsforslag Nr. 4, som angaar Taksterne for de Bekendtgørelser, der optages i Tidenden. Jeg vil dog med det samme sige, at jeg, naar dette Lovforslag skal træde i Kraft, forbeholder mig en almindelig Revision af Bestemmelserne om Taksten for disse Bekendtgørelser og navnlig ogsaa Bestemmelserne om, hvilke Bekendtgørelser der skulle optages gratis. Bestemmelserne herom findes i en længere Række af Kancelliskrivelser, der gaa saa langt tilbage som til 1813, og af indenrigsministerielle Skrivelser. De omspænde altsaa en lang Aarrække og ere fremkomne med meget lange Mellemlum, og det er derfor i mange Tilfælde meget vanskeligt at se Konsekvenserne mellem disse forskellige Bestemmelser. Jeg skal saaledes